

Tanácsadóink

Kire hallgatunk, kinek a tanácsát figyeljük és fontoljuk meg? A bölcseket, tanultakat, világlátott embereket hallgatjuk? Sikeres üzletembereket, vállalkozókat, nagy karriert befutottakat? Mert ők alighanem bölcsek és gyakorlatiasan célratörők és bizonyították is ezt eredményeikkel. Ma már a celebek is mértékadók, akiket csak betoltak egy tévé csatornára és elhitették velük, hogy rájuk figyel a világ, mert ők látszanak sikeresnek és lám, ettől sikeresek is lesznek. Ez meglepő módon így is van, mert a mai világban kellő marketinggel mindent és annak az ellenkezőjét is el lehet adni. Hallgatunk a templomban elhangzottakra, a lelkigyakorlatokra, extrém esetben a Szentírás szavaira? Hja, hallom a sóhajokat, ott nem a való világot látjuk, már hogy adhatnának választ a mai kor kihívásaira, kétségeire? Szép ott megnyugodni, de hát nekünk dolgaink, feladataink, kötelességeink és szükségleteink vannak, meg mindenféle problémánk. Azok megoldására kell koncentrálnunk, a szemlélődésből még senki nem élt meg és nem haladt előre, tettekre van szükség.

Egyáltalán, mit várunk, mikor tanácsra vágyunk? Mondják meg a megoldást, árulják el a siker igazi receptjét, amit titkolnak persze? Ezt és ezt kell tenni, mert ez a gyakorlatias. Erősnek, határozottnak, eltökéltnak kell lenni! Arra a tanácsra vágyunk, amit hallani szeretnénk? Például azt, hogy rosszul van berendezve a világ, nem igazságos, mert nem boldogulok és állandóan problémáim vannak és semmit nem tudok megoldani és nem is segít senki.

A tanács mitől jó? Hogy valaki nálam jobban tudja, mi lesz nekem a jó és ezt be is tudja úgy csomagolni, hogy én arra vevő legyek, vagy olyan tanácsot ad, ami felment minden áldozat és munka, sőt felelősség alól? Van értelme mondjuk, vad idegen embereket megkérdezni, mint pl. egy egyházi embert, aki nem is ismer minket, vagy a kocsmában bárkit, aki a szeszgőzben mondja meg a frankót bárkinek? Miért hallgatnám meg az egyiket vagy épp a másikat, mit várhatnék tőlük?

A jó tanács, úgy gondolom, nem megmondja a megoldást, hanem magaslatra visz fel, ahonnan az aktuális kérdés ketrecéből visz a madártávlatba, ahol az onnan elágazó utak iránya, sőt további állomásai, akár a végcéljai is láthatóvá válnak. Nem a szánkba rágja, hogy mit kell tenni, hanem megvilágítja választásaink jövőjét és ránk bízva a döntést, hogy a különböző utak következményeit és összefüggéseit egyéb vágyainkkal, félelmeinkkel, értékeinkkel összeegyeztessük, akár azzal, hogy azokat is felülvizsgáljuk.

A jó tanács ezért meghagyja a szabad döntésünket, viszont olyan magaslatra visz minket, ahova csak saját akaratunkból és erőfeszítéséből mehetünk, cserébe az egyre jobb kilátásért, ami csak a munkánk arányában adatik meg.

Mik lehetnek ilyen nehezen megmászható kilátók? Egyik kimagasló magaslatunk, némi képzavarral, a tudatalattink. Soha nem múló hálámmal gondozott arcképcsarnokomban szerepel középiskolai matematika tanárnőnk, aki a nehezebb feladatok megoldásához hívta fel figyelmünket a tudatalattink használatára. De hálát adok a pillanatért is, a figyelméért is, hogy eljutott hozzám ez az üzenet, amit azért nem erőltetett senkire. A tudatalattinkban egy nagyon más világ van. Ezzel is egy komoly kísérletet tehetünk, hogy leássunk olyan mélybe, ahova nem hallatszik az aktuális sürgető, égető döntéskényszereknek a csatazaja. Itt is rajtunk múlik, a munkánkon és áldozatunkon, hogy mennyire hagyjuk magára a fedélzeten beidegződésünk szerint magára hagyhatatlan problémáinkat, félelmeinket, vágyainkat és ambícióinkat. Sokan félnek a tudatalattijuktól, mivel nem szeretnének azzal szembesülni, hogy ott valami nagyon mást talál, mint a felszínen. Csalódna

magában, elbizonytalanodna olyan dolgokban, ahol csírázik a félelem, hogy talán nem is kellene annyira biztosnak lenni abban. Félünk az ismeretlentől, a feltételezett sötétségtől, ami ott fogad, a megmagyarázhatatlantól, az érthetlentől, mintha a felszínen minden érthető és magyarázható lenne. A világosban bátrak vagyunk, a sötétségnek még a feltételezésétől is már inunkba száll a bátorságunk. Az, hogy ott nagyobb világosság várna, mint a felszínen, az fel sem merül, miként az sem, hogy ott valami „hasznosat” találnánk, hiszen haszonelvű életünk nem tudja kezelni a látszólag haszontalan dolgokat, amelyeken egyébként az egész életünk és annak értelme múlhat. Itt megint csak az alázat mutathat utat, ha fel tudjuk tételezni, hogy a világnak van olyan része, amiről fogalmunk nincsen, ellenben nagyobb hatással van az életünkre, mint amit a tanulmányaink és érzékszerveink közvetítenek. Boldogok a gyengék, akik felismerik, hogy a világon nem uralkodhatnak, de szerencsájukre, boldogságuk nem is azon múlik!

Vannak ennél nehezebb magaslatok is. Ellenségeinktől, rosszakaróinktól ugyan milyen jó tanácsot remélhetünk? Szándékaik szerint ugyan nem kínálnak jó tanácsot, de igazán imponáló magasságokba tudnak vinni, ha ismét csak, kellő alázattal állunk hozzájuk. Ugyan mely magaslat képes jobban tágítani horizontunkat, mint mikor valaki rosszindulatból, kevélységből, bosszúvágyból, irigységből vagy féltékenységből tanácsol vagy éppen ítélkezik rajtunk? Barátainktól hasztalan várnánk ilyen magas hegységi túraajavaslatot. Bizony, magaslati ügyekben ellenségeinknek többet köszönhetünk, mint barátainknak. A jó tanács nem feltétlenül igazság tartalma miatt jó tanács, hanem a magaslati kilátásért érdemel hálát.

Még mindig van feljebb. A Szentlélek ajándékai között is ott találjuk a jó tanácsot. El tudunk képzelni olyan magaslatot, ami számunkra már elképzelhetetlen, nem is látunk olyan messzire? A csillagközi téren is túl van? Ahonnan olyan dolgokat is lehet látni, amit a bolygónk legmagasabb pontjáról, de még a naprendszer középpontjából sem?

Ez mindenkinek a rendelkezésére áll. Sok kívánságunk lehet Isten felé, de az egyik legesélyesebb a Szentlélek meghívása. Hiszen Istennek ez a legfőbb akarata és ajándéka egyben. A vele való szeretetközösség, amihez a Szentlélek és ajándékai vezetnek el, hogy az Atyához közeledjünk és egyre jobban megismerjük. Van sejtése valakinek ennél nagyobb magaslatról? Ehhez is társul talán egyik legnehezebb törekvésünk, már akinek ez törekvése, hogy méltó otthont készítsen a Szentléleknek. Ugyanis annak nem szokása mindenféle koszlott, rogyadozó kápolnába költözés. De az őt kérők nincsenek is magura hagyva vágyakozásukban, lakberendezésben gondot visel a Gondviselő, akik igazán szeretnék.

A jó tanács ezért jelen van a világunkban több dimenzióban. Haszna, értéke elsősorban a befogadón múlik. Talán nem olyan nagyon meglepő, de ez is leginkább az ő alázatán alapul. Ugyanis az alázattal és áldozattal elért magaslat meglepő képet mutathat. Kérdéseink eredetileg ugyan arról szóltak, hogy A vagy B irányba menjünk, de kiderülhet, hogy már régen eltévedtünk, ezért semmi jelentősége nincs az útválasztásnak, viszont, ha felszívom magam, akkor szépen visszafordulok arrafelé, ahol valamikor letértem a jó útról. Kevélységünk gyakran akadályoz ebben, meg vagyunk győződve, hogy jó úton haladunk és csak az A és a B útirány között kell tudnunk választani. Fel sem merül bennünk, hogy eleve rossz irányban áll a szekerünk rúdja. Márpedig minél nagyobb magaslatra jutunk, annál nagyobb alázattal kell fogadni a látványt és esetleg azzal szembesülni, hogy sok év és veríték után még el sem indultunk, mert csak a rossz irányok és zsákutcák jellemezték hangyaösvényeinket. Ismerős a hezitálás, főleg, ha sietünk, hogy nagyobb a türelmetlenségünk, mint a magaslatok

megmászásának vágya. Kellően nagy kevélységünk megóv a rövid távú csalódásoktól, cserébe elvisz a sötét fekete erdő legmélyebb zsákutcájába, ahol aztán lesz végre türelmünk és eltökéltségünk, hogy legalább valamiféle sámlit keressünk, amire felállhatunk.

Templomlépcső, 2023. október